

*Édességet ígér a szomjuság,
Lelkemet a magasztos fényjel hívja,
S édes sebet ejt az istenség íjja.*

*Engemet immár megkötött a vágy,
Örök hálóba bonyolódik lelkem,
Szívemben tűz és nyíl a kebelemben.*

Fordította : TRENCSENÝI-WALDAPFEL IMRE

APA SÍRJÁHOZ KÖZEL

*Ahogy az évek szállnak s egyre gyérül
Mögötted már az emlékek sora,
Görcsös kezekkel én úgy kapaszkodom
Beléd, hogy el ne engedj már soha!*

*Mert hiszek Benned : a sírból kiszállott
Parányi tested lassan nőni kezd
S én bujnék hozzád, mint gyermekkoromba,
Ha kis szívemre szállt egy rémes est.*

*Bujnék hozzád, de hasztalan futok már
Utánad, mindig visszatart karod.
Hát téged sem szerethettek te drága,
Felejthetetlen szomorú halott?*

*Hisz bennem élsz : száz utcasarki rongyos
Szemből néz rám bánatos szemed.
És nagy szíved örök Arádban élő
Hittel tudom, hogy engem sem feled.*

*S míg fogy az emlékek fájó halmaza,
Te egyre jobban élsz s uralkodol.
Számontartod, mi jót teszek és mikor
Várhat reám az érdemelt pokol.*

*Vigyázol rám. De én hogyan szeresselek
És mivel háláljam meg, mondd, mivel,
Hogy több voltál nekem itt mindeneknél,
A legtöbb voltál : ritka földi jel!*

*Sírod fölé már hiába hajolnék,
Ott mozdulatlan csontjaid között
Enyészet ontja rád undok férgeit
S a szörnyű csend bordáidon zörög.*

*Az emlék meghal és a sír besüpped.
Hogyan harcoljak hát teérted én.
Támadj apám, támadj végre fel, fiad
Könyörgő-néma vad tekintetén!*

*Kelj ki sírodból és újra légy apám!
Vak szemeidet nyisd ki és süket
Füleddel halld meg hát, hogyan kiáltom :
Ó, nem lehet már élni nélküled!*

*Engedd hát nekem, hogy csókoljalak és
Ölelje vállad boldog, nagy fiad!
A csontjaid és a húsdod ép legyen :
Lássam, hogy tested új erőre kap.*

*Legyen újra, kire büszkén tekintek!
Oldozd föl bennem mind a szörnyű gyászt!
Ne félj, fiad már többé nem hazudhat,
S ha újra élsz, többé meg nem aláz!*

*A koporsót se hagyd, hogy így maradjon!
Hogy két kezemmel zúzzam össze és
A téboly tükrében lássam végre azt,
Kéért megöl a szörnyű szenvedés.*

1945.

ERTSEY PÉTER

A MUNKÁHOZ

*Kezedbe már a népünk sorsa : jöjj
s vezess velünk a harcba új hadat!
Tanítsd e népet újra élni és
e földön, hol már kétség nem gyötör —
dolgos kezekben ismerd föl magad.*

*Te légy a példa, hogy megszeressen
ezer hitetlen s higgyen majd neked.
S varázs légy : áradj szét tagjainkban,
hirdesd, hogy benned élet serken,
s mi felszántjuk a síri kerteket.*

*Mert jó hinni, hogy kétség meg nem öl,
s beteg gondolat meg nem gyalázhat,
míg életteli csírákban a nap
és csillagok világa ott felül
táptálják a forradalmi lázat.*

*Forradalom, élet forradalma!
Pusztuljon benned sunyi és süket.
Fogadalom, munka fogadalma!
Szülj tengersok munkást és a fényben
forgasd meg izmos, barna testüket.*

ERTSEY PÉTER